

могли да оценятъ достойнитѣ мъже, родени тамъ, като използватъ силитѣ имъ (1850). Все тогава той полемизува съ гръцкия учителъ въ Пловдивъ, познатия българомраецъ Георги Цукала, за да защити родолюбивата дейностъ на Найдень Герова. Премѣстилъ се по-късно пакъ въ Букурещъ, Селимински продължава да се грижи за българското учебно и национално дѣло, особено откакъ избухва Кримската война (1853). Най-блѣскавата страница на биографията му отъ този периодъ е участието му въ образуването на българския доброволчески отрядъ, който броялъ повече отъ хиляда души. Още при първата вестъ за войната, окриляниятъ отъ надежди за народа си Селимински подава, отъ името на разни общини въ България, една молба до руския императоръ, въ която, следъ като излага страданията на роба отъ турци и фанариоти, проси царь Николая „да простре могъщата си дѣсница“ и да избави българитѣ, давайки имъ едно свободно управление и родна иерархия (17 августъ 1853). Съ заповѣдъ отъ началото на януарий 1854 г. князь Горчаковъ, който приелъ Селимински на докладъ, разпоредилъ да се образува български отрядъ и натоварилъ нашия докторъ да действува за записване на доброволци. Селимински ходѣлъ съ въодушевление отъ градъ на градъ въ Ромъния, за да насърчава българитѣ и да надзирава записването, и не щадѣлъ личнитѣ си срѣдства, въ служба на голѣмата освободителна идея. Самъ той постъпилъ като дружиненъ лѣкаръ въ този отредъ, и за заслугитѣ си билъ награденъ отпосле (1856) съ два сребърни медала.

Следъ нещастния край на войната и следъ 4 години беди и неприятности, Селимински се вижда принуденъ да постъпи отново на ромънска държавна служба, като окръженъ лѣкаръ въ Каларашъ (срещу Силистра). Добросъвестенъ, какъвто е въ всичко, той е трѣбвало да тури край на грабежи и злоупотрѣби въ болницата, да се бори съ безсъвѣстни лѣкари и аптекари, да въоръжава противъ себе си безчестни доставчици и подкупени чиновници, както това се вижда отъ любопитния му докладъ за Каларашъ. Но въ грижи за тая служба не се изчерпва всичката енергия на доблестния общественикъ. Главната му мисль е все отечеството, за което той е убеденъ, че трѣбва да работятъ съ задружни сили всички добри и честни българи. „Ако азъ, приятелю, пише той отъ Каларашъ въ 1859 г., самъ и немощенъ, успѣхъ въ начинания, които надвишаваха тѣлеснитѣ и душевнитѣ ми сили, колко повече биха извършили нѣколцина съюзени, имайки предъ видъ благо на родината...“.